

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2010. gada 9. decembrī*

Lieta T-69/08

Polijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja M. Dovgelevičs [*M. Dowgielewicz*], pēc tam M. Doygelevičs, B. Majčina [*B. Majczyna*] un M. Jarošs [*M. Jarosz*] un visbeidzot — M. Špunars [*M. Szpunar*], pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv M. Smoleks [*M. Smolek*], pārstāvis,

Grieķijas Republika, ko pārstāv A. Samoni-Randu [*A. Samoni-Rantou*] un M. Tasopuls [*M. Tassopoulou*], pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — poļu.

un

Austrijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja E. Rīdls [*E. Riedl*], pēc tam E. Rīdls un K. Pezendorfere [*C. Pesendorfer*] un visbeidzot — E. Rīdls, K. Pezendorfere, G. Hese [*G. Hesse*] un M. Frūmans [*M. Fruhmann*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv M. Patakja [*M. Patakia*], K. Zadra [*C. Zadra*] un K. Hermane [*K. Herrmann*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2007. gada 12. oktobra Lēmumu 2008/62/EK attiecībā uz 111. un 172. pantu Polijas tiesību akta projektā par ģenētiski modificētiem organismiem, ko Polijas Republika ir paziņojusi saskaņā ar EK dibināšanas līguma 95. panta 5. punktu kā atkāpes no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/18/EK noteikumiem par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē (OV 2008, L 16, 17. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*] (referente), tiesneši S. Papasavs [*S. Papasavvas*] un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretāre K. Poheca [*K. Poheč*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 28. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ EK līguma 100.A panta (pēc grozījumiem — EKL 95. pants) 4. punktā ir noteikts:

“Ja pēc tam, kad Padome ar kvalificētu balsu vairākumu paredzējusi saskaņošanas pasākumu, kāda dalībvalsts uzskata par vajadzīgu piemērot savus noteikumus [EK līguma] 36. pantā [pēc grozījumiem — EKL 30. pants] minēto būtisko iemeslu dēļ vai arī saistībā ar vides vai darba vides aizsardzību, tā dara Komisijai zināmus šos noteikumus.

Komisija apstiprina šos noteikumus, pārlicinājusies par to, ka tie nerada patvaļīgu diskrimināciju vai slēptus ierobežojumus tirdzniecībā starp dalībvalstīm.

Atkāpjoties no [EK līguma] 169. un 170. pantā [pēc grozījumiem — EKL 226. un 227. pants] minētās procedūras, Komisija vai kāda dalībvalsts var tieši griezties [vērsties] Tiesā, ja uzskata, ka cita dalībvalsts nepareizi izmanto šā panta piešķirtās pilnvaras.”

- 2 Ar Amsterdamas līgumu, kas stājies spēkā 1999. gada 1. maijā, ir būtiski grozīts EK līguma 100.A pants. EKL 95. pantā ir paredzēts:

“1. Atkāpjoties no [EKL] 94. panta un ja vien šis Līgums neparedz ko citu, turpmāk norādītos noteikumus piemēro, lai sasniegtu [EKL] 14. pantā noteiktos mērķus. Padome saskaņā ar [EKL] 251. pantā minēto procedūru, apspriedusies ar Ekonomikas un sociālo lietu komiteju, paredz pasākumus, lai tuvinātu dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, kuri attiecas uz iekšējā tirgus izveidi un darbību.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro fiskāliem noteikumiem, kā arī noteikumiem, kas saistīti ar personu brīvu pārvietošanos vai nodarbinātu personu tiesībām un interesēm.

3. Šā panta 1. punktā paredzētajos priekšlikumos, kas attiecas uz veselības aizsardzību, drošību, vides aizsardzību un patērētāju tiesību aizsardzību, Komisija par galveno

uzskata augstu aizsardzības līmeni, īpašu uzmanību pievēršot visiem atklājumiem, kas pamatojas uz zinātnes faktiem. Saskaņā ar attiecīgām pilnvarām arī Eiropas Parlaments un Padome tiecas sasniegt šo mērķi.

4. Ja pēc tam, kad Padome vai Komisija ir noteikusi saskaņošanas pasākumu, kāda dalībvalsts uzskata par vajadzīgu atstāt spēkā savus noteikumus [EKL] 30. pantā minēto būtisko iemeslu dēļ vai nolūkā aizsargāt vidi vai darba vidi, tā dara Komisijai zināmus šos noteikumus, kā arī pamatojumus to atstāšanai spēkā.

5. Turklāt, neskarot 4. punktu, ja pēc tam, kad Padome vai Komisija paredzējusi saskaņošanas pasākumu, kāda dalībvalsts uzskata, ka tai jāievieš savi noteikumi, kas pamatojas uz jauniem zinātnes datiem vides vai darba vides aizsardzības jomā un ir saistīti ar īpašu problēmu, kas šai dalībvalstij radusies pēc saskaņošanas pasākuma paredzēšanas, tā dara Komisijai zināmus plānotos noteikumus, kā arī pamatojumu to ieviešanai.

6. Komisija sešos mēnešos pēc 4. un 5. punktā minētās paziņošanas apstiprina vai noraida attiecīgos valsts noteikumus, iepriekš pārbaudot, vai tie nav patvaļīgas diskriminācijas līdzeklis vai slēpts ierobežojums tirdzniecībā starp dalībvalstīm un nerada šķēršļus iekšējā tirgus darbībai.

Ja šajā laikā Komisija lēmumu nav pieņēmusi, 4. un 5. punktā minētos noteikumus uzskata par apstiprinātiem.

Komisija var informēt attiecīgo dalībvalsti, ka šajā punktā minēto laiku var vēl pagarināt uz laiku līdz sešiem mēnešiem, ja to attaisno jautājuma sarežģītība un cilvēku veselība netiek apdraudēta.”

3 EKL 254. pantā ir noteikts:

“1. Regulas, direktīvas un lēmumus, ko pieņem saskaņā ar [EKL] 251. pantā minēto procedūru, paraksta Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs un Padomes priekšsēdētājs, un tos publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. Minētie akti stājas spēkā tajos norādītajā dienā, vai, ja tā nav norādīta, divdesmitajā dienā pēc to publicēšanas.

2. Padomes un Komisijas regulas, kā arī šo iestāžu direktīvas, kas adresētas visām dalībvalstīm, publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*. Minētie akti stājas spēkā tajos norādītajā dienā, vai, ja tā nav norādīta, divdesmitajā dienā pēc to publicēšanas.

3. Citas direktīvas un lēmumus paziņo visiem, kam tie adresēti, un līdz ar šādu paziņošanu tie stājas spēkā.”

Tiesvedības rašanās fakti

4 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 12. marta Direktīva 2001/18/EK par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē un Padomes Direktīvas 90/220/

EEK atcelšanu (OV L 106, 1. lpp.) tika pieņemta, pamatojoties uz EKL 95. pantu. Saskaņā ar tās 1. pantu tās mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus, lai aizsargātu cilvēku veselību un vidi, pirmkārt, apzināti izplatot vidē ģenētiski modificētus organismus (turpmāk tekstā — “ĢMO”) tādos nolūkos, kas nav laišana tirgū Eiropas Kopienā, un, otrkārt, laižot tirgū Kopienā produktus, kas satur ĢMO vai sastāv no tiem.

5 Ar 2007. gada 13. aprīļa vēstuli Polijas Republika atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam informēja Eiropas Kopienu Komisiju par 111. un 172. pantu Polijas tiesību akta projektā par ĢMO (turpmāk tekstā — “tiesību akta projekts”) kā par atkāpēm no Direktīvas 2001/18.

6 Tiesību akta projektā esošās atkāpes ir šādas:

— pienākums personai, kura lūdz atļauju apzināti izplatīt ĢMO vidē, iesniegt rakstveida apzinātās izplatīšanas vietas kaimiņu saimniecību īpašnieku paziņojumus, kuros tie norāda, ka neiebilst, kā arī izziņu no municipalitātes vai pilsētas mēra, kurā ir apstiprināts, ka vietējā teritorijas plānojumā ir paredzēta apzinātās izplatīšanas iespēja, ņemot vērā nepieciešamību aizsargāt attiecīgās teritorijas apkārtējo vidi, dabu un kultūras ainavu (tiesību akta projekta 111. panta 2. punkta 5. un 6. apakšpunkts);

- aizliegums valsts teritorijā kultivēt ģenētiski modificētus augus, izņemot iespēju kultivēt šos augus Lauksaimniecības ministrijas norādītās īpašajās teritorijās (tiesību akta projekta 172. pants).
- 7 2007. gada 9. jūlija vēstulē, kas adresēta Polijas Republikas pastāvīgajai pārstāvniecībai Eiropas Savienībā, Komisijas ģenerālsēkretārs apstiprināja Polijas Republikas paziņojuma saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu saņemšanu. Šajā vēstulē Komisija tostarp norādīja, ka tā pārbaudīs šo paziņojumu sešu mēnešu laikā, sākot no 2007. gada 17. aprīļa, proti, pirmās darba dienas pēc lūguma saņemšanas Komisijā, un ka tā atbilstoši EKL 95. panta 6. punkta trešajai daļai varētu šo laiku pagarināt vēl līdz sešiem mēnešiem, ja to attaisnotu jautājuma sarežģītība un netiktu apdraudēta cilvēku veselība.
- 8 Komisija 2007. gada 26. jūlijā publicēja Polijas Republikas iesniegto paziņojumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam (OV C 173, 8. lpp.).
- 9 Komisija 2007. gada 12. oktobrī, izmantojot pārtrūnāto rakstveida procedūru E/2254/2007, pieņēma Lēmumu C (2007) 4697, ar kuru saskaņā ar EKL 95. panta 6. punktu tika noraidītas Polijas Republikas paziņotās atkāpes no Direktīvas 2001/18 noteikumiem (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).
- 10 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir noteikts, ka “tiesību akta projekta 111. panta 2. punkta 5. un 6. apakšpunkts un 172. pants [..], kurus Polija paziņojusi atbilstoši EKL 95. panta 5. punktam, [..] tiek noraidīti”.

- 11 Ar 2007. gada 12. novembra elektroniskā pasta vēstuli Komisija Polijas Republikai nosūtīja apstrīdētā lēmuma kopiju. Šī elektroniskā vēstule bija formulēta šādi:

“Cienījamā [kundze]! Nosūtu Jums Komisijas lēmumu par Polijas paziņojumu, kurš pieņemts un paziņots Polijas Republikai 2007. gada 12. oktobrī [..].”

- 12 Polijas Republika 2007. gada 30. novembra elektroniskā pasta vēstulē Komisijai atbildēja šādi:

“Godājamais [kungs]!

Saistībā ar mūsu neseno saziņu (un zemāk norādīto Jūsu elektroniskā pasta vēstuli) vēlētos uzzināt, vai Komisija ir oficiāli nosūtījusi Polijas iestādei savu atbildi par Polijas paziņojumu attiecībā uz tiesību akta projektu par ĢMO. Jūsu pēdējai elektroniskā pasta vēstulei pievienotie dokumenti ir uzskatāmi tikai par Komisijas (2007. gada 11. oktobra) lēmuma projektu, par kuru nākamajā dienā bija rakstveida procedūra Komisijā.

Ceru, ka mēs abi apzināties, ka, ja nav Komisijas oficiālas atbildes vēstules, saskaņā ar Līgumu rodas noteiktas sekas attiecībā uz turpmāko procedūru.

Pateicos par Jūsu vēstuli un Jūsu skaidrojumiem attiecībā uz šo jautājumu.”

- 13 2007. gada 4. decembrī Komisija saskaņā ar EKL 254. pantu darīja zināmu Polijas Republikai apstrīdēto lēmumu.
- 14 Ar 2007. gada 5. decembra elektroniskā pasta vēstuli Polijas Republika jautāja Komisijai, vai tā saņems apstiprinājumu, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts un paziņots Polijas Republikai. Komisija ar elektronisko vēstuli tajā pašā dienā atbildēja, ka apstrīdētais lēmums ir paziņots iepriekšējā dienā.
- 15 2007. gada 20. decembra vēstulē, kas adresēta Polijas Republikas pastāvīgā pārstāvja Eiropas Savienībā vietniekam, Eiropas Komisijas ģenerālsekretāra vietnieks norādīja tostarp šādi:

“Attiecībā uz tiesību akta projektu par ģenētiski modificētiem organismiem, kurš saņemts 2007. gada 13. aprīlī, iesniegšanu Komisija 2007. gada 12. oktobrī ir pieņēmusi lēmumu, ar kuru šis projekts ir noraidīts tādēļ, ka nav iesniegti jauni zinātnes dati saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu.

Tehniskas kļūdas dēļ Polija nesaņēma šo informāciju iepriekš minētā lēmuma pieņemšanas dienā. Kad tika konstatēts, ka adresāts nav saņēmis informāciju, Komisija nosūtīja savu lēmumu Polijai 2007. gada 4. decembrī. [..]

Neraugoties uz informācijas kavēšanos, Komisija prasīja Polijas Republikai ievērot apstrīdētā lēmuma saturu EKL 95. panta 6. punktā paredzētajā sešu mēnešu laikā un atturēties no tādu tiesību aktu pieņemšanas, kuros būtu atkāpes no Direktīvas 2001/18 noteikumiem. Atļaušos arī atgādināt, ka dalībvalstis nevar atsaukties uz

ar formu saistītiem iemesliem, lai pamatotu atsevišķu būtisku Kopienu tiesību aspektu aizskārumu, ne kavēt iekšējā tirgus darbību.”

- 16 Apstrīdētais lēmums tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2008. gada 19. janvārī (OV L 16, 17. lpp.).
- 17 Laikā no 2007. gada 12. oktobra līdz 4. decembrim Polijas Republika tiesību akta projektu nepieņēma.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kanceleijā iesniegts 2008. gada 12. februārī, Polijas Republika cēla šo prasību.
- 19 Ar dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kanceleijā iesniegti attiecīgi 2008. gada 14. maijā, 23. maijā, 26. maijā un 30. maijā, Dānijas Karaliste, Čehijas Republika, Grieķijas Republika un Austrijas Republika lūdza atļauju iestāties lietā Polijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 20 Ar 2008. gada 4. jūlija rīkojumu Pirmās instances tiesas astotās palātas priekšsēdētājs apmierināja iepriekš 19. punktā norādītos lūgumus iestāties lietā.

- 21 2008. gada 20. augustā un 17. septembrī attiecīgi Čehijas Republika un Austrijas Republika iesniedza savus iestāšanās rakstus. Lietas pamata dalībnieki iesniedza savus apsvērumus par minētajiem rakstiem. Grieķijas Republika iestāšanās aktu neiesniedza.
- 22 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 12. martā, Dānijas Karaliste vēlējās atsaukt savu lūgumu iestāties lietā.
- 23 Ar 2009. gada 20. aprīļa rīkojumu Pirmās instances tiesas astotās palātas priekšsēdētājs šo lūgumu apmierināja.
- 24 Polijas Republika lūdz Vispārējo tiesu [agrāk — Pirmās instances tiesa]:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 25 Komisija lūdz Vispārējo tiesu:

— noraidīt prasību;

— piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Čehijas Republika lūdz Vispārējo tiesu:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Austrijas Republika lūdz Vispārējo tiesu:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Saskaņā ar tiesneša referenta ziņojumu Pirmās instances tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un Pirmās instances tiesas Reglamenta [tagad — Vispārējās tiesas Reglaments] 64. pantā paredzēto organizatorisko procedūras pasākumu ietvaros uzdeva Komisijai rakstisku jautājumu, uz kuru tā atbildēja noteiktajā termiņā.

29 Ar vēstulēm, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtas attiecīgi 2009. gada 3. augustā, 18. septembrī un 2. oktobrī, Austrijas Republika, Grieķijas Republika un Čehijas Republika informēja Pirmās instances tiesu, ka tās tiesas sēdē netiks pārstāvētas.

30 Lietas pamata dalībnieku argumenti un atbildes uz Pirmās instances tiesas mutiski uzdotajiem jautājumiem tika uzklautas 2009. gada 28. oktobra tiesas sēdē.

Juridiskais pamatojums

- 31 Savas prasības pamatojumam Polijas Republika izvirza trīs pamatus — par attiecīgi EKL 95. panta 6. punkta, lasot to kopsakarā ar EKL 254. panta 3. punktu, pārkāpumu, par būtiska procedūras nosacījuma pārkāpumu un tiesiskās drošības principa pārkāpumu.
- 32 Vispirms ir jāpārbauda pirmais no šiem pamatiem.

Lietas dalībnieku argumenti

- 33 Polijas Republika, ko atbalsta Čehijas Republika un Austrijas Republika, apgalvo, ka tika pārkāpts EKL 95. panta 6. punkts, aplūkojot to kopsakarā ar EKL 254. panta 3. punktu.
- 34 Vispirms Polijas Republika apgalvo, ka EKL 95. panta 6. punktā paredzētais termiņš esot obligāts, jo tā beigas rada būtiskas materiālas sekas — paziņotās valsts tiesību normas ir uzskatāmas par apstiprinātām.
- 35 Pirmkārt, šī termiņa obligātais raksturs esot dalībvalstu gribas izpausme. Tā, stājoties spēkā Amsterdamas līgumam, iespēja pieņemt valsts tiesību normas, kurās ir atkāpes

no saskaņotiem pasākumiem, esot padarīta atkarīga no šo tiesību normu apstiprināšanas Komisijā. Tomēr Komisijas klusēšana esot bijusi jāuzskata par, klusējot izteiktas piekrišanas valsts pasākumu noteikšanai, izpausmi.

³⁶ Otrkārt, šī termiņa obligāto raksturu, kā arī valsts tiesību normu apstiprināšanu pēc tā beigām esot apstiprinājusi arī Tiesa savā 2007. gada 13. septembra spriedumā apvienotajās lietās C-439/05 P un C-454/05 P *Land Oberösterreich* un Austrija/Komisija (Krājums, I-7141. lpp., 40. un 41. punkts). Tā kā Komisija nav paziņojusi Polijas Republikai lēmumu par valsts tiesību normu apstiprināšanu vai noraidīšanu EKL 95. panta 6. punkta pirmajā daļā paredzētā sešu mēnešu termiņa laikā un nav to informējusi par iespējamu termiņa pagarināšanu atbilstoši EKL 95. panta 6. punkta trešajai daļai, tiesību akta projekta 111. un 172. pants tādējādi esot uzskatāmi par apstiprinātiem kopš 2007. gada 14. oktobra.

³⁷ Treškārt, Polijas Republika apgalvo, ka, lai gan EKL 95. panta 6. punktā ir skaidri minēts pienākums paziņot valsts tiesību normas, to pašu nenosakot attiecībā uz Komisijas lēmumu, tas esot tādēļ, ka EKL 254. panta 3. punktā šāds pienākums ir noteikts attiecībā uz visiem Kopienas lēmumiem, bet ne valsts tiesību normām. Turklāt Kopienas tiesa jau esot izmantojusi izteicienu "lēmuma pieņemšana" plašākā izpratnē, lai norādītu gan uz lēmuma pieņemšanu [iestādes] iekšienē, gan lēmuma paziņošanu (Tiesas 2002. gada 18. jūnija spriedums lietā C-398/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-5643. lpp., 34. punkts, un iepriekš 36. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Land Oberösterreich* un Austrija/Komisija, 37. punkts).

³⁸ Turklāt Polijas Republika, kuru atbalsta Čehijas Republika un Austrijas Republika, apgalvo, ka tikai lēmuma paziņošanas tā adresātiem datums ir noteicošs attiecībā uz tā stāšanos spēkā.

- 39 Tā, pirmkārt, lēmuma pieņemšana pati par sevi neradot tā adresātiem nekādas tiesiskas sekas. Tieši pretēji, EKL 254. panta 3. punkta izpratnē lēmums stājas spēkā tikai brīdī, kad tas tiem ir paziņots, proti, brīdī, kad tā adresātiem ir iespēja uzzināt tā saturu. Līdz ar to apstrīdētā lēmuma pieņemšanai 2007. gada 12. oktobrī neesot nekādas ietekmes uz EKL 95. panta 6. punktā paredzētā sešu mēnešu termiņa ievērošanu.
- 40 Šajā gadījumā apstrīdētais lēmums Polijas Republikai esot paziņots 2007. gada 4. decembrī, proti, pēc EKL 95. panta 6. punktā paredzētā sešu mēnešu termiņa beigām. Tā kā Polijas Republika neesot zinājusi ne par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu 2007. gada 12. oktobrī, ne par tā saturu, pieņemtais dokuments esot tikai Komisijas iekšējs dokuments. Līdz ar to apstrīdētajam lēmumam neesot varējušas būt nekādas tiesiskas sekas un tātad ar to neesot varēts liegt valsts tiesību normām stāties spēkā saskaņā ar EKL 95. panta 6. punkta otro daļu brīdī, kad bija beidzies šīs normas pirmajā daļā paredzētais sešu mēnešu termiņš.
- 41 Otrkārt, apstrīdētais lēmums esot paziņots 2007. gada 4. decembrī, piemērojot EKL 254. pantu, atbilstoši kuram lēmumi stājas spēkā brīdī, kad tie tiek paziņoti to adresātiem. *A contrario*, lēmumi nestādoties spēkā, pirms tie nav paziņoti to adresātiem. Šo analīzi Tiesa esot apstiprinājusi savā 1979. gada 25. janvāra spriedumā lietā 98/78 *Racke* (*Recueil*, 69. lpp., 15. punkts) un vēlāk precizējusi iepriekš 37. punktā minētajā spriedumā lietā Spānija/Komisija.
- 42 Attiecībā uz Komisijas atsaukšanos uz Tiesas 1972. gada 14. jūlija spriedumiem lietā 48/69 *Imperial Chemical Industries*/Komisija (*Recueil*, 619. lpp.) un lietā 52/69 *Geigy*/Komisija (*Recueil*, 787. lpp.) un 1974. gada 29. maija spriedumu lietā 185/73 *König* (*Recueil*, 607. lpp.) Polijas Republika apgalvo, ka šīs lietas esot par Kopienas tiesību aktu paziņošanas vai publikāciju nelikumību. Tomēr neviena no šīm lietām

neesot par EKL 95. panta 6. punkta vai līdzīgas tiesību normas, kurā noteikts termiņš dokumenta paziņošanai vai publicēšanai un "būtiskas materiālās sekas" minētā termiņa beigās, pārkāpšanu. Ir skaidrs, ka iepriekš minētais spriedums lietā *König* attiecās uz Līgumā paredzētu termiņu. Tomēr atšķirībā no tā EKL 95. panta 6. punktā noteiktais termiņš esot "būtisks termiņš". Līdz ar to apstrīdētā lēmuma paziņošanas nokavējumam attiecībā uz Polijas Republiku esot "būtiskas tiesiskas sekas", proti, ka valsts tiesību normas ir uzskatāmas par apstiprinātām.

43 Treškārt, iepriekš 37. punktā minētajā spriedumā lietā Spānija/Komisija (31. punkts) par lēmumu valsts atbalsta jomā Tiesa esot uzskatījusi, ka attiecīgā lēmuma pieņemšanas sekas nevarēja būt 15 darba dienu termiņa, kas paredzēts Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 4. panta 6. punktā, pārtraukšana, jo no EKL 254. panta 3. punkta izriet, ka lēmumi tiek paziņoti to adresātiem un stājas spēkā ar šo paziņošanu. Turklāt šajā spriedumā Tiesa esot norādījusi, ka paziņošanas pienākums izriet no vispārējās tiesību normas EKL 254. panta 3. punktā un ka visu lēmumu stāšanās spēkā ir atkarīga no to paziņošanas.

44 Ceturtkārt, saskaņā ar EKL 230. panta piekto daļu prasību atcelt lēmumu var celt tikai pēc tā paziņošanas, kas izslēdz to, ka lēmums varētu stāties spēkā pirms paziņošanas, pretējā gadījumā lēmuma nepaziņošana vai novēlota paziņošana padarītu par neiespējamu tā tiesiskuma pārbaudi tiesā (ģenerāladvokāta S. Albēra [*S. Alber*] secinājumi iepriekš 37. punktā minētajā lietā Spānija/Komisija, *Recueil*, I-5646. lpp., 69. punkts). Polijas Republika apgalvo, ka tādā gadījumā tā būtu paradoksālā situācijā, jo tai apstrīdētais lēmums būtu saistošs kopš 2007. gada 12. oktobra, bet tā nevarētu celt prasību par šo lēmumu pirms Komisijas paziņojuma 2007. gada 4. decembrī.

- 45 Komisija apgalvo, ka Polijas Republikas argumenti neesot pamatoti.
- 46 Vispirms Komisija apgalvo, ka tā esot izpildījusi EKL 95. panta 6. punktā paredzēto pienākumu, pieņemot apstrīdēto lēmumu noteiktajā termiņā.
- 47 Pirmkārt, attiecībā uz EKL 95. panta 6. punkta *ratio legis* — Komisija atgādina, ka EK līguma 100.A panta 4. punktā neesot paredzēts nekāds termiņš, kurā tai būtu jāpārbauda dalībvalsts paziņotie noteikumi, kuros ir atkāpes no Kopienas direktīvu noteikumiem par iekšējo tirgu. Komisijai esot tikai pienākums, kurš izriet no tās lojālas sadarbības pienākuma EKL 10. panta izpratnē, rīkoties ar pienācīgu rūpību un iespējami īsā laikā. EKL 95. panta 6. punkta otrajā daļā, kas ieviesta ar Amsterdamas līgumu, tika noteikti zināmi ierobežojumi attiecībā uz pārbaudēm. Pamatojoties uz Tiesas 1999. gada 1. jūnija spriedumu lietā *C-319/97 Kortas (Recueil, I-3143. lpp., 36.–38. punkts)*, Komisija apgalvo, ka šī tiesību norma attiecoties uz Komisijas lēmuma nepieņemšanu, nevis lēmuma nepaziņošanu.
- 48 Otrkārt, neatkarīgi no apstrīdētā lēmuma paziņošanas novēlojuma Komisija esot noraidījusi tiesību akta projekta 111. un 172. pantu un pieņēmusi apstrīdēto lēmumu 2007. gada 12. oktobrī, proti, pirms sešu mēnešu termiņa, skaitot no attiecīgo valsts tiesību normu paziņošanas, beigām. Tātad Komisija esot izpildījusi EKL 95. panta 6. punktā noteikto pienākumu. Apstrīdētā lēmuma paziņošana pēc sešu mēnešu termiņa beigām (tā kā Polijas Republika nav apstrīdējusi apstrīdētā lēmuma pieņemšanu 2007. gada 12. oktobrī) neradītu EKL 95. panta 6. punkta otrajā daļā paredzēto

juridisko fikciju, kas varētu rasties tikai Komisijas bezdarbības gadījumā. Komisija apgalvo, ka, ja pienākums paziņot tās lēmumus sešu mēnešu laikā pēc valsts tiesību normu paziņošanas skaidri izriet no EKL 95. panta 6. punkta un ja valsts tiesību normas ir uzskatāmas par apstiprinātām sakarā ar tās lēmuma nepaziņošanu šajā termiņā, Polijas Republikas atsaukšanās uz EKL 254. panta 3. punktu esot lieka. Pēc Komisijas domām — varbūtējai netiešai valsts noteikumu apstiprināšanai sešu mēnešu termiņa, sākot no to paziņošanas, beigās būtu jābūt tieši paredzētai EKL 95. panta 6. punkta. Turklāt iepriekš 37. punktā minētajā spriedumā lietā Spānija/Komisija (30. punkts) Tiesa esot uzskatījusi, ka dokuments, kuru Komisijas locekļi pieņēmuši, izmantojot paātrināto rakstveida procedūru saskaņā ar Komisijas iekšējā reglamenta 12. pantu, un kurš ir apliecināts ar ģenerālsekretāra parakstu, tā pieņemšanas dienā bija kļuvis par Komisijas lēmumu EKL 249. panta izpratnē. Tā tas esot arī šajā lietā.

⁴⁹ Treškārt, pēc Komisijas domām, Polijas Republika šķietami apgalvo, ka ar 2007. gada 12. oktobra apstrīdētā lēmuma novēlotu paziņošanu esot radies otrs lēmums, proti, *actus contrarius*, ar kuru ir noraidīta paziņotajā tiesību akta projektā piedāvāto atkāpju apstiprināšana. Tomēr šis pamatojums esot acīmredzami kļūdainais un pretējs pat prasības pieteikuma saturam, kurā Polijas Republika neesot apstrīdējusi apstrīdētā lēmuma pieņemšanu 2007. gada 12. oktobrī.

⁵⁰ Ceturtkārt, Komisijas interpretācija esot pamatota ar EKL 95. panta 6. punkta pirmās un trešās daļas formulējumu, kurās atšķirībā no šīs tiesību normas otrās daļas esot minēta konkrēti “paziņošana”. Tā, pēc Komisijas domām, EKL 95. panta 6. punkta gramatiskā interpretācija ļaujot uzskatīt, ka vienīgais izpildāmais nosacījums, lai tā būtu izpildījusi savu pārbaudes pienākumu, ir, ka tā savu lēmumu pieņem tai noteiktajā sešu mēnešu termiņā. Šo interpretāciju Tiesa esot apstiprinājusi iepriekš 36. punktā minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Land Oberösterreich* un *Austrija/Komisija*

(37. un 40. punkts). Polijas Republika turklāt atzīstot, ka prasība paziņot sešu mēnešu laikā saīsina Komisijas lēmuma pieņemšanai faktiski pieejamo laiku, kaitējot pārbaudes procedūrai un pienākumam norādīt minētā lēmuma pamatojumu. Šī interpretācija esot piemērojama, arī ņemot vērā EKL 95. panta 6. punkta mērķi, kas esot — noteikt laika periodu, kurā Komisijai ir jāizlemj par valsts tiesību normām, kuras tai ir paziņotas, lai atkāptos no iekšējā tirgus saskaņošanas pasākumiem.

51 Turklāt EK līgumā esot noteikts, ka, lai gan Komisijas lēmuma paziņošanai ir ietekme uz šī lēmuma spēkā stāšanos attiecībā uz tā adresātiem, kā arī uz pārsūdzības termiņa sākumu, tam nav ietekmes uz minētā lēmuma spēkā esamību.

52 Pirmkārt, iepriekš 42. punktā minētajā spriedumā lietā *Imperial Chemical Industries/ Komisija* (39. punkts) Tiesa esot uzskatījusi, ka pārkāpumi lēmuma paziņošanas procedūrā, kura veikta, piemērojot EKL 254. panta 3. punktu, ir ārpus tiesību akta un līdz ar to nevar to padarīt par spēkā neesošu. Šajā lietā kavēšanās ar apstrīdētā lēmuma paziņošanu, ko radīja tehniska kļūda, varot būt šāds pārkāpums. Turklāt iepriekš 42. punktā minētajā spriedumā lietā *Geigy/Komisija* (18. punkts) Tiesa jautājumu par paziņošanu esot izskatījusi, ņemot vērā EKL 230. pantā paredzēto termiņu prasības celšanai. Konstatējusi, ka paziņošanas pārkāpumi nav lieguši prasītājai celt prasību, pamatu attiecībā uz EKL 254. panta 3. punkta pārkāpumu Tiesa esot uzskatījusi par nepieņemamu sakarā ar intereses celt prasību neesamību. Turklāt iepriekš 42. punktā minētajā spriedumā lietā *König* (6.–8. punkts) Tiesa esot konstatējusi, ka novēlota regulas publicēšana neietekmē tās spēkā esamību, bet tikai datumu, no kura šis tiesību akts var tikt piemērots un radīt tiesiskas sekas. Visbeidzot, 1999. gada 23. novembra spriedumā lietā *C-149/96 Portugāle/Padome (Recueil, I-8395. lpp., 54. punkts)* Tiesa

esot arī norādījusi, ka Padomes lēmuma novēlota publicēšana *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* neietekmējot šī tiesību akta spēkā esamību.

- 53 Otrkārt, ar prasītājas atsaukšanos uz iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija netiekot ņemts vērā EKL 95. panta 6. punktā paredzētās procedūras īpašais konteksts un tiesiskās sekas. Tā, pēc Komisijas domām, EKL 95. panta 6. punkts attiecoties uz acīmredzamu atkāpi no iekšējā tirgus noteikumiem, kas noteikta dalībvalsts tiesību akta projektā, bet kuru varētu pieļaut ar zināmiem nosacījumiem. Tomēr atbilstoši aplūkotajai tiesību normai pieņemta lēmuma nepaziņošana sešu mēnešu termiņā nepadarot šo lēmumu par prettiesisku, pretējā gadījumā Komisijai būtu liegta ikviena iespēja vēlāk atkāpes ietverošas valsts tiesību normas pārbaudīt juridiski, kas noteikti nebūtu saskaņā ar Līguma autoru nodomiem. Gluži pretēji, iepriekš 37. punktā minētajā spriedumā lietā Spānija/Komisija sekas strīdīgā lēmuma atcelšanai tā paziņošanas dēļ ārpus noteiktā termiņa bija tikai valsts atbalsta projekta jauna juridiskā kvalifikācija, tādējādi saglabājot iespēju Komisijai veikt juridisku pārbaudi. Turklāt iepriekš 37. punktā minētais spriedums lietā Spānija/Komisija esot par pilnīgi atšķirīgu faktisko un juridisko situāciju nekā šajā lietā. Īpaši prasība nekavējoties paziņot lēmumu, kurš pieņemts uz Regulas Nr. 659/1999 pamata, esot skaidri paredzēta minētās regulas 25. pantā, kas tā neesot EKL 95. panta 6. punkta un EKL 254. panta 3. punkta gadījumā. Tātad Tiesas pamatojumam neesot absolūts raksturs.

- 54 Treškārt, apstrīdētā lēmuma paziņošanas 2007. gada 4. decembrī tiesiskās sekas, pirmkārt, esot EKL 230. panta piektajā daļā paredzētā termiņa prasības celšanai sākšanās un, otrkārt, apstrīdētā lēmuma piemērošana attiecībā uz Polijas Republiku. Šajā lietā Komisija apgalvo, pirmkārt, ka Polijas Republika neesot pieņēmusi tiesību akta projekta 111. un 172. pantu ne laikā pirms apstrīdētā lēmuma paziņošanas, ne pēc tā paziņošanas un, otrkārt, ka savas prasības pamatojumam prasītāja atsaucoties tikai uz

apstrīdētā lēmuma paziņošanu 2007. gada 4. decembrī. Tomēr no judikatūras izriet, ka minētā paziņošana neietekmējot apstrīdētā lēmuma spēkā esamību, bet esot tikai šķērslis tā piemērošanai attiecībā uz Polijas Republiku laikposmā no 2007. gada 12. oktobra līdz 2007. gada 4. decembrim. Turklāt varot uzskatīt, ka Polijas Republika zināja par tiesību akta projekta noraidīšanu pirms apstrīdētā lēmuma oficiālas paziņošanas.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 55 Vispirms ir jāatgādina, ka EK līguma mērķis bija pakāpeniski izveidot iekšējo tirgu, kas ir no iekšējām robežām brīva telpa, kurā tiek nodrošināta personu brīva pārvietošanās, preču un kapitāla brīva aprīte un pakalpojumu sniegšanas brīvība. Šajā ziņā EK līgumā ir paredzēta tādu pasākumu pieņemšana, kuri attiecās uz dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu. Attīstoties primārajām tiesībām, ar Vienoto Eiropas aktu šajā Līgumā tika ieviesta jauna tiesību norma — EEK līguma 100.A pants (Tiesas 2003. gada 20. marta spriedums lietā C-3/00 Dānija/Komisija, *Recueil*, I-2643. lpp., 56. punkts), kurš, 1999. gada 1. maijā stājoties spēkā Amsterdamas līgumam, tika aizstāts ar EKL 95. pantu.
- 56 Ar Amsterdamas līgumu tika veikti grozījumi EK līguma trešās daļas V sadaļas 3. nodaļā par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu (Tiesas 2003. gada 21. janvāra spriedums lietā C-512/99 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-845. lpp., 38. punkts).
- 57 Saskaņā ar EK līguma 100.A panta 4. punktu — tiesību normu, kura bija piemērojama pirms Amsterdamas līguma spēkā stāšanās, — ja pēc saskaņošanas pasākuma noteikšanas kāda dalībvalsts uzskatīja par vajadzīgu piemērot valsts tiesību normas EK līguma 36. pantā minēto iemeslu dēļ vai arī saistībā ar darba vides vai vides aizsardzību, tā darīja Komisijai zināmas šīs normas. Komisija apstiprināja šos noteikumus, pārliecinājusies, ka tie nerada patvaļīgu diskrimināciju vai slēptus ierobežojumus

tirdzniecībā starp dalībvalstīm (Tiesas 1994. gada 17. maija spriedums lietā C-41/93 Francija/Komisija, *Recueil*, I-1829. lpp., 27. punkts, un iepriekš 56. punktā minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 39. punkts). Dalībvalstij bija atļauts piemērot atbilstoši EK līguma 100.A panta 4. punktam paziņotās valsts tiesību normas tikai pēc apstipriņoša Komisijas lēmuma saņemšanas (iepriekš minētais spriedums lietā Francija/Komisija, 30. punkts).

- 58 EK līguma 100.A panta 4. punktā nebija paredzēts termiņš, kurā Komisijai bija jāapstiprina tai paziņotās tiesību normas. Tomēr Tiesa uzskatīja, ka termiņa nenoteikšana šajā jomā neatbrīvoja Komisiju no pienākuma savas kompetences ietvaros rīkoties ar prasīto rūpību (iepriekš 47. punktā minētais spriedums lietā *Kortas*, 34. punkts).
- 59 EKL 95. pantā, ar kuru atbilstoši Amsterdamas līgumam ir aizstāts un grozīts EK līguma 100.A pants, pastāv nošķirums atkarībā no tā, vai paziņotās tiesību normas ir valsts tiesību normas, kuras pastāvēja pirms saskaņošanas, vai tās ir valsts tiesību normas, kuras attiecīgā dalībvalsts vēlas ieviest. Pirmajā gadījumā, kas paredzēts EKL 95. panta 4. punktā, iepriekš pastāvējušo valsts tiesību normu atstāšanai spēkā ir jābūt pamatotai ar EKL 30. pantā minētajiem būtiskajiem iemesliem vai saistītai ar vides vai darba vides aizsardzību. Otrajā gadījumā, kas paredzēts EKL 95. panta 5. punktā, dalībvalstīm ir pienākums iesniegt Komisijas apstiprināšanai visas atkāpes ietverošas valsts tiesību normas, ko tās uzskata par nepieciešamām (Tiesas 2008. gada 6. novembra spriedums lietā C-405/07 P Nīderlande/Komisija, Krājums, I-8301. lpp., 51. punkts). Šādā gadījumā jaunu valsts tiesību normu noteikšanai ir jābūt pamatotai ar jauniem zinātnes datiem vides vai darba vides aizsardzības jomā un saistītai ar īpašu šīs dalībvalsts problēmu, kas radusies pēc saskaņošanas pasākuma noteikšanas (iepriekš 56. punktā minētais spriedums lietā Vācija/Komisija, 40. punkts).
- 60 Jāuzsver, ka saskaņā ar EKL 95. panta 6. punkta otro daļu atkāpes ietverošās valsts tiesību normas ir uzskatāmas par apstiprinātām, ja Komisija sešu mēnešu laikā pēc šīs normas 4. un 5. punktā norādītās paziņošanas nav pieņēmusi lēmumu. Turklāt

atbilstoši EKL 95. panta 6. punkta trešajai daļai šī termiņa pagarināšana nav iespējama, ja jautājums nav sarežģīts un cilvēku veselība netiek apdraudēta (iepriekš 36. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Land Oberösterreich* un *Austrija/Komisija*, 40. punkts).

- 61 Tā — no šīs tiesību normas izriet, ka Kopienas likumdevējs Amsterdamas līgumā ir uzskatījis par vajadzīgu noteikt Komisijai konkrētu termiņu, lai pārbaudītu tai paziņotās valsts tiesību normas (šajā ziņā skat. iepriekš 47. punktā minēto spriedumu lietā *Kortas*, 33. punkts).
- 62 Atbilstoši judikatūrai no EKL 95. panta 6. punkta otrās daļas izriet, ka Līguma autori kā dalībvalsts, kura ir lūgusi lemt par piemērojamajiem noteikumiem, tā arī raitas iekšējā tirgus darbības interesēs ir vēlējušies, lai šajā pantā paredzētā procedūra tiktu pabeigta ātri (šajā ziņā skat. iepriekš 55. punktā minēto spriedumu lietā *Dānija/Komisija*, 49. punkts, un iepriekš 36. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Land Oberösterreich* un *Austrija/Komisija*, 40. un 41. punkts; Pirmās instances tiesas 2005. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās T-366/03 un T-235/04 *Land Oberösterreich* un *Austrija/Komisija*, Krājums, II-4005. lpp., 43. punkts).
- 63 Šajā lietā ir skaidrs, ka apstrīdētais lēmums Polijas Republikai tika paziņots 2007. gada 4. decembrī, proti, ārpus EKL 95. panta 6. punkta pirmajā daļā paredzētā sešu mēnešu termiņa.
- 64 Tomēr Komisija šajā ziņā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums esot pieņemts 2007. gada 12. oktobrī, proti, pirms EKL 95. panta 6. punkta otrajā daļā paredzētā sešu mēnešu termiņa beigām, un ka tādējādi tā esot izpildījusi tai šajā tiesību normā paredzēto pienākumu.

- 65 Lai apstiprinātu šo apgalvojumu, Komisija ir iesniegusi vairākus dokumentus attiecībā uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūru, proti, kopiju no 2007. gada 9. oktobra paziņojuma Komisijas locekļiem attiecībā uz paātrināto rakstveida procedūru E/2254/2007, lai pieņemtu apstrīdēto lēmumu, kopiju no šī paziņojuma 2007. gada 11. oktobra *addendum* (uz kura ir zīmogs ar norādi “APSTIPRINĀTS 2007. GADA 12. OKT. SGAI — 11.00”) un kopiju no 2007. gada 12. oktobra paziņojuma Komisijas locekļiem ar nosaukumu “Rakstveida procedūru apstiprināšana”, ar kuru Komisijas Ģenerālsekretariāta kancelejas direktors paziņo Komisijas locekļiem, ka tā 2007. gada 12. oktobrī ar rakstveida procedūru ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu.
- 66 No šiem dokumentiem izriet, ka Komisijas locekļi tika lūgti izteikties, izmantojot paātrināto rakstveida procedūru, 2007. gada 12. oktobrī par Vides ģenerāldirektora iesniegto priekšlikumu apstiprināt Komisijas lēmuma projektu par tiesību akta projektu.
- 67 Tomēr — pretēji Komisijas apgalvojumiem — apstrīdētā lēmuma pieņemšana šajā datumā nevarēja pārtraukt EKL 95. panta 6. punkta pirmajā daļā paredzēto sešu mēnešu termiņu. Proti, apstrīdētais lēmums saskaņā ar EKL 254. panta 3. punktu stājās spēkā no tā paziņošanas brīža adresātam, šajā lietā — Polijas Republikai (šajā ziņā skat. Tiesas 1979. gada 8. marta spriedumu lietā 130/78 *Salumificio di Cornuda, Recueil*, 867. lpp., 23. punkts, un 2008. gada 20. novembra spriedumu lietā C-18/08 *Foselev Sud-Ouest*, Krājums, I-8745. lpp., 18. punkts).
- 68 Ir skaidrs, kā to norādīja Komisija, EKL 95. panta 6. punkta otrā daļa — pretēji šīs tiesību normas trešajai daļai — attiecas uz gadījumu, ja Komisija “lēmumu nav pieņēmusi”. Tomēr ir jākonstatē, ka attiecībā uz tādu lēmumu, kura mērķis ir liegt pieņemt valsts tiesību normas, kuras dalībvalsts ir paziņojusi Komisijai, tas nevar stāties

spēkā, kam noteikti ir jāsakrīt ar EKL 95. panta 6. punkta pirmajā daļā paredzētā sešu mēnešu termiņa pārtraukšanu, pirms datuma, kad to var piemērot attiecībā uz šo dalībvalsti, proti, pirms tā paziņošanas datuma (pēc analogijas skat. iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 32. punkts). Turklāt Komisija šajā sakarā tiesas sēdē, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu, apstiprināja, ka kopš Amsterdamas līguma stāšanās spēkā neviens Komisijas lēmums, kas pieņemts, pamatojoties uz EKL 95. panta 6. punktu, attiecīgajai dalībvalstij neesot paziņots ārpus šīs tiesību normas pirmajā daļā noteiktā sešu mēnešu termiņa.

⁶⁹ Nemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, EKL 95. panta 6. punkta otro daļu, kura attiecas uz gadījumu, “ja šajā [šīs tiesību normas pirmajā daļā noteiktajā sešu mēnešu] laikā Komisija lēmumu nav pieņēmusi”, tātad nevar interpretēt tādējādi, ka tā piešķirtu pārtraucošu piemērojamību tikai lēmuma pieņemšanai neatkarīgi no tā paziņošanas. Kā to norāda Polijas Republika, iekšējais Komisijas lēmumu pieņemšanas process parasti nav zināms attiecīgajai dalībvalstij. Līdz ar to, ja pamatojamies uz termiņa pārtraukšanu ar lēmuma pieņemšanu, nevis tā paziņošanu attiecīgajai dalībvalstij, šis termiņš attiecībā uz šo dalībvalsti pagarinās (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta S. Albēra secinājumus iepriekš 37. punktā minētajā lietā Spānija/Komisija, 66. un 67. punkts).

⁷⁰ Šo secinājumu nevar apšaubīt ar Komisijas argumentu, ka apstrīdētā lēmuma paziņošanas laikā ir radusies “tehniska kļūda”, kuras dēļ šis lēmums ticis izslēgts no paziņojamo lēmumu saraksta, ko sagatavoja Komisijas Ģenerālsekretariāts, jo šāda kļūda ir attiecināma vienīgi uz Komisiju.

- 71 No šiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētais lēmums, kurš ir pieņemts 2007. gada 12. oktobrī un Polijas iestādēm ir paziņots tikai 4. decembrī, ir radies ārpus EKL 95. panta 6. punkta pirmajā daļā paredzētā sešu mēnešu termiņa. Tātad pēc šī termiņa beigām tiesību akta projekts bija uzskatāms par apstiprinātu un līdz ar to šo tiesību akta projektu nevarēja noraidīt ar apstrīdēto Komisijas lēmumu.
- 72 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šis pamats ir jāpieņem un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 73 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Polijas Republikas prasījumiem.
- 74 Saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punktu Čehijas Republika, Grieķijas Republika un Austrijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

- 1) **atcelt Komisijas 2007. gada 12. oktobra Lēmumu 2008/62/EK attiecībā uz 111. un 172. pantu Polijas tiesību akta projektā par ģenētiski modificētiem organismiem, ko Polijas Republika ir paziņojusi saskaņā ar EK dibināšanas līguma 95. panta 5. punktu kā atkāpes no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/18/EK noteikumiem par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē;**
- 2) **Eiropas Komisija atļdzina savus, kā arī atļdzina Polijas Republikas tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Čehijas Republika, Grieķijas Republika un Austrijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Martins Ribeiro

Papasavvas

Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 9. decembrī.

[Paraksti]